

Een arbeidsongeval, en wat dan? Getuigenissen van slachtoffers

Een arbeidsongeval kan grote gevolgen hebben, zowel op privé- als op professioneel vlak. Hoe geraak je weer op de been na een ernstig ongeval? Joël, Matthias, Roger en Etienne doen hun verhaal.

Onderwerpen: [Arbeidsongevallen en incidenten](#)

©: gepubliceerd op 27.04.26 door de redactie, prevent.be

Last change: 27.04.26

Joël, 30 jaar, technicus in een werkplaats voor de productie van pompsystemen

“Die ochtend waren we bezig een pomp van 470 kg te verplaatsen. Maar plots kantelde de pomp. Een moment van onoplettendheid... Uit reflex stak ik mijn linkervoet naar voren om hem tegen te houden. Toen ik mijn schoen uittrok, zag ik dat mijn voet de vorm van een S had.”

In het ziekenhuis werden een aantal complexe breuken vastgesteld. Sommige botten waren zo ernstig beschadigd dat de arts zei dat de voet geamputeerd zou moeten worden: “Ik had het gevoel dat ik in een slechte film zat. Ik was wanhopig: ik loop halve marathons, heb twee honden en moet me kunnen verplaatsen om me vrij te voelen.” Toen begon de verdoving te werken en viel Joël in slaap. Toen hij wakker werd, zag hij tot zijn opluchting dat zijn voet er nog was: omdat de ingreep meteen had plaatsgevonden, kon de amputatie worden voorkomen. Maar er waren nog vijf andere operaties nodig om zijn voet definitief te redden.

Hij moest weer bij zijn ouders gaan wonen. Zijn moeder, die huisvrouw is, en zijn gepensioneerde vader zorgden 24 uur op 24 uur voor hem. “Het appartement moest worden aangepast zodat ik me in een rolstoel kon verplaatsen. Ik had dag en nacht hulp nodig. Drie maanden lang was ik aan bed gekluisterd. Ik kon amper lopen en slikte tot wel 25 pillen per dag. Wat tot dan toe vanzelfsprekend was, werd plotseling onmogelijk. Elke beweging was een strijd. Alles ging traag. Soms had ik een uur nodig om een kopje koffie te zetten. Ik voelde me net een oude man.”

“Ik heb geleerd het leven in een nieuw licht te zien. Dingen die vanzelfsprekend leken, zoals gezond zijn, boodschappen doen of kunnen werken, hebben een nieuwe betekenis gekregen. Het zijn dingen waar je normaal gesproken niet bij stilstaat. Pas als je ze kwijt bent, beseft je wat je had.”

In het revalidatiecentrum, waar hij elke dag moest trainen om weer te leren staan, ontmoette hij mensen die nog ergere dingen hadden meegemaakt en die toch hun levenslust hadden teruggevonden: “Dat heeft me kracht gegeven.” Maar net toen hij dacht dat het ergste achter de rug was, bleek uit een controleröntgenfoto dat zijn voet opnieuw gebroken was. Hij moest opnieuw geopereerd worden. En de hele cirkel van operaties en revalideren begon opnieuw.

Tijdens zijn herstel kon hij gelukkig rekenen op de steun van zijn familie, zijn partner en zijn werkgever: “Je functie blijft vrij, hoelang je herstel ook duurt. We hebben je nodig, als specialist en als persoon.” De terugkeer naar het werk verliep geleidelijk: eerst op 50%, daarna met een verhoging van 10% per maand. Niemand heeft druk op hem gelegd. Na vijf maanden werkte hij weer 100%.

Het ongeluk heeft zijn leven op zijn kop gezet, ook mentaal. Als hij terugdenkt aan wat er is gebeurd, denkt hij niet alleen aan het ongeluk zelf, maar ook aan de lessen die hij eruit heeft

kunnen trekken: geduldig en dankbaar zijn, en alle steun appreciëren.

“Zolang ik kan lopen en rennen, ben ik vrij.”

Joël

Matthias, 41 jaar, kraanmachinist

“Ik werkte aan de restauratie van een oud huis. Het dak was verwijderd omdat het vernieuwd moest worden. Met mijn kraan moest ik een lege container via het dak naar binnen hijsen en vervolgens vol puin weer naar buiten halen. Ik werkte niet vanuit de kraancabine in de lucht, maar op de grond, met de bedieningshendels rond mijn heupen.”

Op een gegeven moment raakte de container uit balans en begon te schommelen. “In mijn hoofd was ik al bij de volgende stap. Ik was niet helemaal gefocust op de container. Ik dacht niet na en wilde hem stabiliseren door hem met mijn hand vast te houden.” Maar zijn hand kwam klem te zitten in de scharnieren. Zijn middelvinger en ringvinger raakten ernstig gewond.

In het ziekenhuis hebben de artsen tevergeefs geprobeerd de twee vingerkootjes te redden. “Na zeven dagen moesten ze geamputeerd worden. Ik had elf maanden dagelijkse verzorging nodig. Mijn hand moest ook opnieuw getraind worden en er moesten prothesen worden geplaatst. Ik zag het niet meer zitten.” Maar in het revalidatiecentrum besepte hij dat hij geluk had gehad. Hij zag dat anderen er niet zo goed vanaf gekomen waren.

“In het begin durfde ik zelfs mijn huis niet uit. Mensen staarden naar mijn hand, kinderen maakten opmerkingen tegen hun ouders. Ik schaamde me. Maar nu vind ik mijn prothese juist cool. Soms zorgt ze voor verrassingen: in de supermarkt krijg ik soms voorrang bij de kassa!”

Matthias wilde zo snel mogelijk weer fulltime aan de slag. “Om een kraan te besturen heb je alleen je duim en wijsvinger nodig. Dat kon ik dus nog steeds, met of zonder prothese. Op de bouwplaats heb ik alleen moeite met het oppakken van kleine, zware voorwerpen met mijn linkerhand. Maar ik kan prima PlayStation spelen met mijn 14-jarige dochter!” Hij wacht af of hij ook in de winter, in de kou, de sneeuw of de wind, efficiënt kan werken.

"Ik ben me gaan realiseren dat ik geluk heb gehad. Anderen komen er niet zo goed vanaf."

Matthias

Roger, technicus, 52 jaar

In oktober 2002 bevond Roger, toen 28 jaar oud, zich alleen in een kaasmakerij toen een melkcentrifuge ontplofte. De onderdelen werden met zo'n kracht weggeslingerd dat ze in de muur bleven steken. Een ervan sneed zijn rechterbeen af.

“In het begin, in het ziekenhuis, was ik verdrietig en boos. Een been minder...! Ik heb ups en downs gehad: verschillende infecties, opnieuw geopereerd moeten worden, ... Maar ondanks alles heb ik tegen mezelf gezegd dat ik er alles aan zou doen om weer een normaal leven te leiden.”

“Ik hield van fietsen; ik heb geleerd om op één been te fietsen. Ik ben lid geworden van het nationale paracyclingteam en heb deelgenomen aan 22 wereldkampioenschappen en aan de Paralympische Spelen in Rio. Daar werd ik negende!”

“Destijds heb ik me omgeschoold tot technisch-commercieel medewerker. Tegenwoordig werk ik nog steeds voor 30% bij een reclamebureau.”

"Stel nooit iets uit tot morgen. Het leven kan van het ene op het andere moment volledig op zijn kop worden gezet."

Roger

Etienne, gemeentemedewerker

In september 2020 viel Etienne drie meter naar beneden in een smalle doorgang zonder leuning op het afvalverzamel punt. Hij kwam op zijn hoofd en arm terecht. De gevolgen waren ernstig: meerdere breuken, zes operaties (gezicht, pols, ...), twee jaar arbeidsongeschiktheid. De artsen benadrukken dat hij geluk heeft gehad.

Hij kon rekenen op zijn familie en zijn werkgever, de gemeente, die zijn functie na zijn herstel heeft aangepast: hij werd verantwoordelijk voor de afvalverwerkingsplaats en het aanpassen van de werkplek aan de veiligheidsnormen.

"Zodat niemand anders in een doorgang zonder leuning terechtkomt..."

Etienne

Deze mensen deden hun verhaal aan Suva, de Zwitserse vereniging van ongevallenverzekeraars.

Bron suva.ch

- *De nouveau sur ses deux jambes*
- *«Je ne voulais pas d'essai, je voulais être réintégré»*
- *Le corps dicte le tempo*
- *Réintégration professionnelle*